

Szerkesztőség:

PLEBÁNIA-HIVATAL,
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények kü-
 lendők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová a
 előfizetési pénzek, a hírde-
 tések és ezeknek díjai, va-
 lamint a felszólamások kü-
 lendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva egész évre 4 frt, fél-
 évre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám 8 kr.

Felelős szerkesztő:

VIZ ZOLTÁN

Kiadótulajdonos:

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a
 kiadóhivatalhoz küldendők. Nyilttér szá 50 kr.

A tanulság.

„Megvédeni ezt a földet, megtartani a
 magyar gazdaközönségnek, ez a társa-
 dalomnak szent kötelessége.”

(Széll Kálmán a szegedi kiállításon.)

Ragyogó ünnepe volt a magyarságnak az a pompás gazdasági kiállítás, a mely a magyar Alföld központjában, híres Szeged városában a minap végbement. Nem csak a sok szép kiállított dolgok tették ezt a megnyilatkozást fényessé, bár nem csekély részök volt abban, mert tanúságot tettek a magyar nemzet életrevalóságáról és haladásáról, de valódi nemzeti ünneppé azon magas röptű beszédek avatták, a melyek a magas kormány egyes tagjainak ajkairól elhangzottak. Lelkesedve hallgatták azokat az ott összegyűlt gazdák, de lelkesedett azokon az egész ország újságolvasó közönsége. Mintegy eddig nem ismert édes zene érintette azon helyről a füleket, a honnan eddig kevés érdeklődést vártak az agrárizmus java iránt. Nyílt czáfolatok voltak azok, melyek méltók Magyarország minisztereihez. Széll Kálmán miniszterelnök a többek között ez emlékezetes szép szavakat mondotta: „Én szeretem a földet, szeretem kora ifjúságomtól fogva, nem csak azért, mert azt tartom, hogy az ország államfentartó ereje a gazda, de szeretem, mert szeretem a természetet és

szeretem benne a költészetet, mert ez a föld és a rög, melyet szeretek és a melyet szeretünk, melyhez én ragaszkodom s melyhez ragaszkodnak mindannyian, ez a föld leheli ki azt a szent érzelmet elolthatatlanul és kiirthatatlanul, ami a magyart magyarrá teszi.”

E szép szavak eléggé kifejezik azt, hogy a kormány vezetőiben gazdaközönségünk oly államférfiakat tisztel, akikre mindenkor bizton számíthat, hogy ha jogos igényekkel lép föl az állam támogatása iránt, a mezőgazdaság ügyének felvirágzása érdekében. Ez az egyik tanulság a szegedi kiállításból, ami igen öröndetes.

A másik tanulság már nem ilyen öröndetes, de éppen azért kiválóan megszivlelendő, mert csak úgy orvosolható kellően a baj, hogyha helyesen megállapított a diagnosis.

A szegedi kiállítás alkalmával élesen kidomborodott a magyar nép ama káros konservativismusa, mely a gazdasági haladás elöl mintegy elzárkózik s nem akarja igénybe venni az intensív gazdálkodás ama modern eszközeit, melyek a föld helyes kihasználására segítenek. Vagy mi az oka annak, hogy az alföldi magyar parasztgazdának alig van barma, majorsága, szemtermése, melylyel a tulajdon hazájában dicsekedhetnék? Mi az oka annak, hogy a

magyar parasztgazda a szegedi kiállítók között alig volt található?

A kiállítók nagy száma, a nagybirtokosokat figyelembe nem véve, nagyobb részt bánási sváb parasztok, sőt erdélyi szászok is sokkal nagyobb számban akadnak, mint magyarok. Például a szarvasmarha kiállításban van erdélyi szász gazda több negyvennél. Pest-Pilis-Solt-Kiskunmegye paraszt kiállítói szintén túlnyomóan németek, a „Délvidéki Földművelők Egyesület”-ét husz sváb parasztgazda képviseli. És így megy ez tovább, úgy hogy például még magáról Szegedről is alig akad egy-két gazda.

Föl kell tehát rázni a mi értelmes magyar népünket a közönyösség dermesztő állapotából, meg kell vele ismertetni azon előnyöket, a melyekkel a modern gazdálkodás jár, hogy eloszoljon minden gyanakodása és kétsége az eredmény sikere iránt. A kormány a maga részéről oda nyújtotta már készséggel a segítő kezét, csak meg kell azt ragadni a társadalomnak, hogy karöltve megmentse az országot a föld népe számára és biztosítsa a nemzet vagyoni emelkedését. A civilizáció is csak ott van biztosítva, ahol a nyomorúság nem öli ki az emberek lelkéből a nemes eszmények iránti lelkesedést.

A kiállítás elmúlt, de fényes emléke

TÁRCZA.**Bánatos ősz . . .**

Bánatos ősz meglepszik a tájon,
 Sárguló lomb meg-megremeg az ágon,
 Meg-megremeg s mind leperog
 A fáról,
 Virágokra sötét felhő
 Borúja lesz a fátyol.

Bánatos ősz mosolygó nyár nyomába,
 Napfény helyett őszi alkony homálya
 Terítő lesz a hervadó
 Mezőre,
 Virágszirmok haldoklása
 Ki ne lássék belőle!

Bánatos ősz, jaj be hideg a lelked!
 Fagyhaló szél szárnya lebeg feletted,
 A halálnak mindent odadsz
 Cserébe,
 Elhal a dal, el az élet
 S némaság lép helyébe:

Bánatos ősz borúja hull szívemre,
 Hozzám illőbb nem is tudom, mi lenne!
 Nyári napfényt hej, hiába
 Kívánok:
 Temetgetem reményeim,
 Hullanak a virágok! . . .

LÉVAY MIHÁLY.

A katonai távirás boszúja.

1870-ben történt a németek ellenségének hazájában.

Fölváltásul ismét egy valóban fárasztó napi utat tettünk meg és nyolcz emberrel a katonai távirás szakaszból s két kocsival fáradtan és éhesen értünk Le Mans közelében egy esinos városkába éjjel 12 óra körül. Mivel tudvalevőleg a mi számláinkat Rothosen ural mindig a legnagyobb pontossággal kiegyenlítettük, a mi kis csapatunkról azonnal a legnagyobb figyelemmel gondoskodtak, a városka legelső házában az előnkbe küldött fourier várakozott és nekünk kézbesítette a mi szállás-jegyünket.

Ez amellet oly sajátzerű mélabús arcot vágott hozzá, hogy nekem, aki az arcvonásokból jól tudok itélni, azonnal feltűnt.

„A szállások bizonyára nem valami különösök?” kérdeztem én.

„Nyolcz nap óta a bajorok tanyáznak itt,” volt a lakonikus felelet, mely nekem teljesen eléget mondott. Mindjárt tudtam, hogy itt számunkra nem valami rózsás állapot vár. Ugyanis a mi kék szövetségeseink ily értelemben híresek valának és ahol ők először tanyáztak, ott bizonyára kevés maradt az utánuk jövők részére.

Nos, a szállásjegyek is nagyon gyanusan hangzottak.

Engem például egy takácshoz utasítottak. Engem pedig e takács szónál mindig az éhség és

szükség bizonyos érzelmek lepott meg, valószínűleg azért, mert ifjúságomban igen gyakran énekeltek a sziléziai takács panaszdalát.

Enfin, a „takács” nem tetszett nekem. A többiek sem épültek valami nagyon az ő szállás adóikon és így történt aztán, hogy az én javaslatomat, miszerint egy éjszakára — korán reggel tovább kellett mennünk — saját költségünkre vendéglőbe vegyünk szállást, egyhangúlag elfogadták.

A tábori posta csak az imént jött meg, nekünk hát volt pénzünk. Persze nem valami sok, no de hát egy éjjel csak nem csak a világ.

A ház, a melybe bennünket utasítottak, „A czápához” volt címezve. Bár ez az elnevezés valami ominozus egy szálloda részére, mindazonáltal azon gondolattal vigasztaltuk magunkat, hogy szent Jónás is egykor a hal gyomrában egészen jól érezte magát.

Amint a mi társaságunk bevonult, a vendéglős nagyon görbén nézett reánk, de csakhamar csodálatosan felderült, amint megtudta, hogy mi nem mint hivatalból beszállásoltak, hanem mint fizető vendégek foglaltuk el az ő házat. Azonkívül mi németek a francziáknál, daczára az ő irántunk táplált gyűlöletüknek, jó hírnévnek örvendünk és én megvagyok győződve, hogy ha saját honfiai állítottak volna be a vendéglőshöz, sokkal kevésbé megelégedett arcot csinált volna hozzá.

Ez az arc egyébiránt nem tetszett nekünk. Valami rókaszerű volt annak kifejezésében. Mig

még sokáig fog élni az országban. Adja Isten, hogy ne csak ez emlékek fénye maradjon fenn, de a társadalom le is vonja belőle saját hasznára a tanulságokat!

Nemzeti gyász.

Közelget az idő azon gyászos évfordulóhoz, midőn egy nemzet „jaj” szava kiáltott büntetésért a mindenható Istenhez, a sujtoló csapás miatt, mit a zsarnoki önkény mért szívére.

Már csak rövid két hét választ ama naptól, midőn az egész ország gyászolni fog, az aradi vértanúk legyilkolása napjától (október 6.)

Még eddig semmiféle mozgalom sem indult meg ez irányban, pedig szükséges legalább két hét, hogy méltó kifejezést öltson gyászunk; méltó kifejezést vértanuinhoz, hozzánk, Abony városához.

Fel tehát! mi se maradjunk tétlen.

Tegyünk most félre minden vizsályt, minden haragot s testvérekként vonuljunk ki a temetőbe s ott ama tizennegyedik sirjánál, az édes anya, a szent haza keblére borulva zokogjuk el fájalmunkat, zokogjuk el szívünk panaszait. Ki hallgatja azt meg más, ha nem az édes anya?

Ott nyugszik az abonyi róm. katolikus nagy-temetőbe a mi vértanúk is, ott alussza örök álmát G a á l M i k l ó s ezredes, ki végig küzdve a szabadságharcot honáért harcolván, honáért szenvedett súlyos börtönbüntetést.

Ne feledjük el őt, koszorúzzuk meg sirját; de nem is feledhetjük, hisz bátran elmondhatjuk róla, hogy ő a tizennegyedik vértanú.

De nem feledhetjük el F o r r ó E l e k e t sem — az abonyi református temetőben nyugszik ő — ki bár nem volt vértanú, de szintén végigküzdötte a szabadságharcot, száz csatában adta meg erős karjával a németnek a gyors inakat.

Küzdöttek ők a nemzetért küzdtek e szép haza, a magyar haza fenntartásáért vérüket ontva s nem volt elég; mikor a titáni harcban már már győzelemre vezérelte karjaikat a magyarok Istene, győzött

Ephialtes s a nemzet elbukott; ismét nekik kellett martyr halált szenvedni a hazáért.

Menjünk ki tehát a temetőbe október 6-ikán, koszorúzzuk meg a szabadsághősök sirját, tüzzük ki a fekete zászlókat ama napon, hogy legalább így rójjuk le a vértanúk, a szabadsághősök iránt csekély részben a kegyelet adóját.

Memoria.

Az iskola és a házinevelés.

(Folyt. és vége.)

Az iskolai rendtartásban és a gyermekek előmenetelére nézve fontos szerepet játszik az iskolakötelesek mulasztása. Az oktatás nagy gondal összeállított tantervek alapján történik; minden napra megvan szabva a tananyag egy bizonyos mennyisége s tekintet nélkül arra (a rendkívüli eseteket kivéve), hogy jelen vannak-e az előadáson az összes növendékek avagy sem, a munkának haladnia kell feltartóztatlanul. Örök támadnak s az ismereti anyag összekapcsolásánál lazulás következik be oly gyermekek elméjében, kiknek szülői elég gondatlanok őket sokszor lényegtelen ok miatt az iskolától elvonni. A gyermek adja meg az árát, mert nehezebben tanulhat s többször ismétlődő eset folytán kedvét is veszti s kérdésessé válik a tanuló értelmi képzettségének alaposága. Egy-két nem hallott dolog zavart okoz ismeret körében s értelmetlenné válik előtte az azután következő összes ismereti anyag.

A törvényhozás bölesen rendelkezett, a népnek javát szigorral igyekszik előmozdítani, midőn az iskolai mulasztásokat büntetések által a lehető legszűkebb térre szorítja s azt csakis kivételes, elkerülhetetlen s kegyeletes esetekben enged meg. Már egy ember öltő óta gyakorlatban van ezen törvény, mégis napjainkban számtalan esetben van dolga a mulasztások miatt tanítónak, egyházi és világi előjáróságnak egyaránt. Hogy mily mértékben nem részesülnek a mulasztásokat megszüntetni törekvő törvények a szülők részéről a megillető tiszteletben, mutatják a havi kimutatásokban feltüntetett tömeges mulasztások úgy a mindennapi, mint az ismétlőiskolásoknál.

Mulasztani csak kivételes esetekben szabad, az is a tanítónak előre bejelentendő, mert valószínű igazolás orvosi bizonyítvány, vagy előre nem látott körülmények menthetik fel a szülőt az igazolatlan mulasztásért kirótt bírság alól. — Ugy látszik, azonban a törvény szigora sem elegendő a szülőket kötelességeik teljesítésére kényszeríteni, pedig ez állapot ellenséges viszonyt teremt tanító, előjáró és szülők között, mert ha a tanító törvényes jogával élve bejelenti az igazolatlanul mulasztó gyermekek szülőit, a tanító lesz a „ludas”; rossz tanítónak minősítik s megkezdő-

dik az ostrom elvonva előjárót és tanítót a rendes teendőjétől.

A szülőknek a népoktatási törvény ide vágó rendelkezéseit éppen úgy, mint egyéb törvényeket a legnagyobb tiszteletben kell tartaniok, hiszen javukat tárgyazzák, a sikeres tanítás tökélyét biztosítják. A szülőknek a törvények iránti tisztelete álljon követendő példaul e házi nevelésben s akkor a jövő nemzedék által emelkedni fog az országban az „erő, egység, közértelem”, mint azt az iskola teljes készséggel elérni óhajtja.

„A sikeres iskolai nevelésnek a jó házi nevelés az alapja.” Fáy A. a magyar népnevelők egyik kitünősége mondta ezt a jelen század elején s prófétai szemekkel belátott a század végéig s haszatlannak minősítette a népoktatási intézményeknek működését mindaddig, míg a társadalom a maga szűkebb kebelében, a családban nem egyengeti a biztos révbe vezető utat s nem rakja le a nemzet fennmaradását biztosító kultúra oszlopainak gránit köveit.

Legyünk ébren, szívünkben hordjuk minduntalan s tettekkkel beteljesítsük azon íntelmeket, melyeket dicső nagyjaink a nemzet életérdekeinek előmozdítása céljából nekünk örökül hagytak, mert csak így fog „a z i s k o l a k e d v e z ő e n d ő n t e n i a n e m z e t s o r s a f e l e t t.” (Dr. Neményi I.)

V. I.
néptanító.

MI UJSÁG?

— **Az ősz.** Bekövetkezett most már nem csak naptárilag, de csillagászatilag is a hervadás időszaka, az ősz. A természet lassankint veszti, hullatja díszét, megfakul a föld színe s nyugalomra tér a tenyészeti élet. A napok rohamosan rövidülnek s a levegő elveszti légységét. A vándormadarak nagyrésze már kisasszony-nap körül eltávozott egy verőfényesebb hazába, a melyek itt maradtak, azok busan gubbaszkodva adják át magukat sorsuknak, a reájok oly sokszor keserves, sőt végzetes telnek. — S mindennek mi az oka? A csillagászat jelenti, miszerint a nap szept. 23-ikán az egyenlítő déli oldalról annak északi felébe haladt s a Nap központja a Föld körül való évi látszó mozgásában az egyenlítőbe jutván, az őszi éjnap egyenlőséget (aequinoctium) idézte elő.

— **Eljegyzés.** Schillinger Gusztáv helybeli vendéglős kedves leányát F á n i k á t ma f. hó 24-én jegyezte el Wind Károly Magyar-Valkórol.

— **Ritka keresztelés.** Folyó hó 23-án reggel ritka keresztelés volt a helybeli r. kath. templomban. Ugyanis S c h w a l b E t e l izr. valású nő három kiskorú gyermekével együtt a kath.

a kis ember szájából csak úgy ömlöttek az udvarias szövegek, midőn ő „Messienos les Prussiens” az ő becses parancsukat kérte, az ő fekete, nyugtalan szemei elég érthetően ily jámbor gondolatokat fejeztek ki: Csak legyen egyszer az én zsebemben a ti pénzetek, tölem ugyan mindnyájukat elvihet az ördög.

No de nekünk nem volt új dolog az ilyesmi s a vendéglős érzelmei teljesen közönyösek voltak előttünk. Csak enni és inni lehesen jól, az adó szívével nem törődünk.

Az ember különben értette az ő dolgát, azt az irigység sem vitathatta el tőle. Valami bámulatos ügyességgel tudta nekünk az ő konyha csemegeit előszámlálni és boraít feldicsérni. Persze az előbbiek úgy izlettek, mint egy magában véve is szerény ebéd fölmelegített maradványai, az utóbbiak pedig erősen keresztények voltak, vagyis becsületesen meg voltak keresztelve, de a mi kiéhezett katona gyomrunk az utolsó időkben már a rendes étkezéstől el volt szokva és különösen a három utolsó napon minden üdítőt annyira nélkülözni kellett, hogy nekünk ez a vacsora még mindig lukullusnak tűnik fel. Jól be is pakoltunk és midőn a mi C z á p á n k az első üveg Champagnerre rábeszélte, nem sok fáradságába került a második, harmadik, negyediket is előhozni és 3 óra körül volt reggel felé, midőn mi a legvidámabb hangulatban elváltunk, hogy ágyunkat felkeressük.

Hat óra körül mi ismét összegyűltünk a vendéglő szobában és a kávéivás kellemes munkájával voltunk elfoglalva, midőn a barátságosan

viesszorgó Czápa megjelent és benyújtotta nekem a számlát.

Igazságos Isten! Azt hittem, hogy megnyílik alattam a föld, midőn a papirost a kezembe vettem; ilyen zsarolás még soha sem történt. Én nagy szemeket vettem a Rinaldini-vendéglőre, aki kajánul kezeit dörzsölve állott előttem. Mosolygó oldalpillantást vetett az én kérdő alakomra és vállait vont.

„H á r o m s z á z h a r m i n c z h á r o m f r a n k!” kiáltottam rémülten — „no ez már mégis merészség — nem is lehetséges!”

„De igen, Monsieur, teljesen igazságos a a dolog,” felelte a barátságos Czápa; mon dieu, fájdalom a porosz urak valamivel drágábban kapnak mindent a mi szép Franciaországunkban — mit lehet erről tenni?”

Gazember! gondoltam és közöltem társaimmal az óriási zsarolást. Hogy ezek is nem kevésbé bosszankodtak, magától értetődik — de mit sem lehetett ellene tenni. A mi elutazásunk ideje elérkezett, kiürítettük tehát pénztárczáinkat s nagy nehezen összehoztuk az összeget. A falánk Czápa azt közönyösen elnyelte, ami világosan mutatta, hogy ő a zsarolás nemes foglalkozását nem először csinálta és hogy a pénzbezsebeléshez neki igen ügyes modora van.

Mi pedig haraggal szívünkben vonultunk tova, én különösen dühös voltam, hogy társaimat a Czápa torkába hajtottam.

Feltettem magamban, hogy ezt a helyet és vérszomjas vendéglőjét nem látom viszont többé.

De az Isten egy németet sem hagy el és ő nekem is adott alkalmat egy kis revanchra.

Kilencz nappal utóbb történt, hogy parancsot kaptunk, hogy Le Mans közelében egy összekötő távirát állítsunk fel.

Mi, ugyanazon nyolcz távirat hivatalnok, mint fentebbi, ismét utnak indultunk s este az előttünk oly drága emlékü városkába értünk, ahol ismét egy éjjel kellett pihennünk. Jelentkeztünk az etappenbureauban, ahol egy kedélyes ismerősre találtam, mint működő hivatalnokra. Beszédünk folyamán elmondtam neki, hogy a minap miként pumpolt meg bennünket a Czápa birtokosa. „Ismerem a ficzkót,” mondá ő, „már igen sok panasz van reá; de föltettem magamban, hogy annyi hivatalos elszállásolandót helyezek el házába, amennyi csak lehetséges. Az talán majd megfogja őt puhítani.”

„Elszállásolás?” kiáltottam fel, „a gondolat jó! Kérlek, tedd meg kedvemért, hogy helyez engem embereimmel együtt el hozzá szállásra — ha ugyan ez lehet.”

„És miért nem!” vélte ő. „Nyolcz ember? A ficzkó gazdag — a többi házak a nélkül is tul vannak tömve, míg ő nála csak néhány bajor van szálláson. Ő mára elfogadhat titeket.”

Néhány percz alatt megkaptuk az elszállásolási jegyeinket és egy negyedóra mulva kis karavánunk a Czápa ajtaja előtt állott. Utközben pajtásaimmal egy kis összebeszélést csináltunk, a melyből ezek igen épültek.

Amint az udvarias vendéglős minket meglátott, arcára az öröm sugara ragyogott fel, a mely

vallásra tört át és megkeresztelkedett. A nevezett nő szolnoki születésű s tulajdonképen budapesti lakos. Itt nővérénél Starrach Károly katonai gyógykovács, őrmester neje, szül. Schwallb Annánál tartózkodik, aki 1896-ban részesült a keresztészsé szentségében.

— **A gazdasági ismétlő-iskola új tanítói.** A tanfelügyelőségtől a napokban érkezett jelentés szerint a vallás- és közoktatásügyi miniszter 67227. számú rendeletével Várady János és Konyecsní György helybeli tanítóknak két tanévre megengedte a gazdasági iskoláknál való alkalmaztatását azon kötelezettséggel, hogy ez idő alatt az illető tanfolyam hallgatásával megszerzik maguknak a törvény által előírt képesítést. Így tehát a mostani új tanévben a gazdasági ismétlő-iskolát 3 csoportban 3 tanító fogja tanítani s így remélhető, hogy az eredmény jobban meg fog felelni ez után a várakozásnak.

— **Iskolaszéki gyűlés.** A múlt hó 17-ikén a róm. kath. iskolaszéki gyűlése következőleg folyt le: 1. Elnök bejelentette az 1200 frt államsegély további folyósításáról a közg. bizottság értesítéseit. 2. A pénztárvizsgáló bizottság jelentése olvastatott, a mely szerint a múlt tanév számadásai teljesen találtak. A gyűlés a jelentést tudomásul veszi, a gondnokoknak fáradságukért elismerést fejezve ki, a pénztárnoknak a felmentvényt megadja. 3. Az új tantervek és tanórarendek bemutattnak és elfogadtnak. 4. Elnök jeleni, hogy a ragályos betegség (vörheny) miatt, mely még mindig nem akar szünni, az előadásokat megkezdeni nem lehet, csak akkor, ha a járási orvos erre nézve értesíti az iskolaszéki elnökséget.

— **A szüret.** Lassankint már elérkezik az ősz legérdekesebb szezonja, a szüretelés. Nálunk többnyire szeptember utolsó hetében szokott tartatni, mert a kedvezőtlen időjárás miatt nem lehet tovább kár nélkül tőkén hagyni a szőlőt, bár a bor minőségének az érdekében nagyon kívánatos volna minél később szüretelni, hogy a szőlő jó megérhessen s így tökéletes bort adhasson, mert ahol a cukortartalom nincs kellőleg kifejlődve, ott bizony a bor nem sokat ér. — Az idén az augusztus második felén járt szokatlan hűvös idő nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a szőlő érésében később s így nem csoda, ha az idén a tanács október 2-ikára tűzte ki a szüret kezdetének idejét, legalább az u. n. „Táborhegy”-en. A régi szőlőre nézve még eddig nem határoztak, de lehetséges, hogy ott csak 9-ikén kezdik meg a szüretelést, ha ugyan esőzések s az ezek nyomán beálló rothadás ezt megfogják engedni.

— **Záró-estély.** A „Kath. Olvasó Egylet” f. hó 30-án (szombaton) este 7 órakor társas vacsorával fogja teke-pálya társaságának ez évi idényét bezárni. E vacsorára nem tagok is

előjegyezhetik magokat. A vacsorát, mely remélhetőleg ez alkalommal is szokott kedélyességgel fog lefolyni, az eddigi tervezet szerint tekedobó verseny fogja megelőzni, a melyen a legtöbbet ütők bizonyos jutalmi-tárgyban fognak részesülni. — Ez alkalommal megjegyezzük, hogy az egylet tagjai között igen előkelő neveket is találunk. Régebben tagjai már annak gróf Szapáry Frigyes dr. főrendiházi tag, Báro Weigelsperg Ede, Rudnyánszky László, újabban Gulner Gyula országgyűlési képviselő és dr. Györgyi József is felvetették magukat a tagok sorába. Így aztán lassan teljesül az egylet azon szándéka, hogy jellegénél fogva ne csupán egy bizonyos osztály művelődési és szórakozási helye legyen. hanem minden társadalmi kör megtalálja benne az ő otthonát s ekkép egyesítse a különböző gondolkozású elemeket a közügy javára egy egymást megértő és tisztelő testületté.

— **Részvény vásárlás.** A helybeli „Kath. Olvasó Egylet” új mecenásrá akadt. Tudvalevőleg házvételéből kifolyó adóságának fedezésére 200 drb 5 frtos részvényt bocsátott ki kamat nélküli kölcsönre. Daczára iparkodásának 40 drb részvényre még mindeddig nem akadt gazda s így nem volt abban a helyzetben, hogy a takarékpénztárban levő adóságát teljesen tisztázza. A múlt vasárnap azonban e bajt egyszerre megszüntette Gulner Gyula, országgyűlési képviselőnk, aki ismert jó szívének megfelelőleg az összes fenmaradt részvényeket megvásárolta. A szép tett önmagát dicséri.

— **A vasut téli menetrendje** a czegléd—szolnoki vonalon mindössze annyi változást okoz, hogy október 1-től Szolnokról reggel 5 óra 29 perczkor kiindulól egy új helyi személyvonat helyeztetik forgalomba, mely Czegléden csatlakozást nyer Budapest és Kecskemét felé.

— **Közbirtokossági közgyűlés.** F. hó 29-én, Szent Mihály napján lesz a közbirtokosság szokásos őszi közgyűlése. A helybeli plebánia-hivatal a r. k. templom külső javítása iránti kérelmét ismételten be fogja ez alkalommal a közbirtokosság, — mint egyházi kegyurasághoz terjeszteni. Vajha a már többször ismételt kérelemnek meg lenne a maga sikere, mivel a kérdéses épület külseje már évek óta oly állapotban van, a mely nem válik dicsőségére azoknak, akiknek hatásköréhez tartozik azon segíteni.

— **Fogadó-vacsora a katonáknak.** F. hó 20-ikán jöttek haza katonáink a hadgyakorlatokról tisztjeikkel együtt s a község előljárósága f. hó 16-án elhatározta, hogy tisztelőkre vacsorát ad, amelyen az előljáróság is részt vesz. A kiadás a 100 frtot meg nem haladhatja. E határozatnak megfelelőleg igen sikerült társas-vacsóra ment végbe a kaszárnya helyiségekben, mely valóságos ünnepe volt ama barátságos viszonyoknak, mely a katonaság és a polgárság között létezik s melynek ápolására mindkét részről

kodás, míg állkapcsaink a legnagyobb mohósággal a vacsorával voltak elfoglalva, a mely, hála a Czápa szeretetreméltó figyelmének, már inkább egy lukullusi souper jellegét öltötte.

Argus-szemekkel ügyelt fel a vendéglős a mi poharainkra, alig üresedtek meg, az ügyes pinceszér az ő intésére ismét megtöltötte és mi mindent elkövettünk, hogy erre gyakran adjunk alkalmat. Elpusztítottunk hősi bátorsággal mindent, a mit csak elénk helyeztek és — nyolez porosz katonai távirás-gyomor e tekintetben bámulatosat mivelhet — semmi féle italt nem kívántunk, azonban mindenikünk az eléje helyezett palacznak kérlelhetlenül kitekerte a nyakát, ismételten ittunk a mi vendéglősünk egészségére, aki e nagy tisztességet nem tudta mire magyarázni és midőn végre meglehetősen nehéz fejjel ágyba tértünk, az üres üvegek egész telepét hagytuk hátra.

Aludtunk, mint a tej és a reggelinél elégedetten gyülekeztünk össze ismét és annál inkább, amidőn most a mosolygás és kézdörzsölés következett a sorba. A legbensőbb lelki gyönyörrel látam, hogy míg mi a kávéval élvezzük, a vendéglős főkönyve fölött számol és ír s a mellett időnkint tekintetét a mi társaságunkon pihenteti.

„Most öl bennünket,” sugtam oda a pajtasainknak és — „Be van fogva,” jelentette kocsiaink egyike, egy megtermett pomerániai, az ajtóban salutálva.

Mielőtt a Czápa bámulatából felocsudott volna, mi kívül valánk és kocsiainkon ültünk. Ő mint a villám az oldalunknál termett és nyújtotta fel nekem a számlát, amelyet röffel lehetett volna

továbbra is törekedni fő feladatnak fogják ismerni.

— **Műkedvelő szinelőadás.** Mint értesülünk, az abonyi iparos ifjuság azon tudatból kiindulva, hogy Kossuth Lajos szobrát a jövő év tavaszán városunk már felállítani óhajlja, elhatározta, hogy ez ügyben hazafias lelkesedését úgy fogja kifejezni, miszerint egy jótékonyezelű műkedvelői előadást rendez a szobor javára. — Szinre hozzák ugyanis Berczik Árpád „Paraszt-kissasszony” című 3 felvonásos vig népszínművét, a melynek előadása a maga nemében előreláthatólag sikerült leend, mert a közreműködők fáradságot nem ismervé mindent elkövetnek a darab jó előadása érdekében; de egyszersmind a nemes czél iránti tekintetből kéri a hazafias műpártoló közönség minél tömegesebb megjelenését, hogy előadásuk sikerét anyagilag is előmozdítani kegyeskedjék. Az előadás 1899. évi október hó 1-én (vasárnap) tartatik meg s táncmulatsággal is egybe lesz kapcsolva.

— **Rendőri hírek.** Folyó hó 16-ikán Oszvart István karajenői lakos zárt szobájában levő záratlan ládjából 45 frt 83 krt egy Surányi Erzsébet nevű törtéti asszony ellopott. Megjegyzendő, hogy ez a nő a nevezett károsulttal közös háztartásban él. — Folyó hó 17-ikén Rékason Holovicz Flórián vendéglőjében több magyar igen jó hangulatban mulathatott, mert egyszersmind csak ősi szokás szerint összeveszték s a magyar virtusnak csakhamar meglelt a maga következménye. Ugyanis Polónyi János halálos, Zölei Mihály súlyos, Bugyi János és Faragó József könnyű testi sértezt szenvedtek. Az ügy a czeglédi kir. járásbíró-sághoz került. — Ugyancsak Rékason, a mely már kezd vad erkölceséről hírhedtté válni, kétlopás is történt. F. hó 19-én Monyak Veron kárára háza ajtajának vasruddal történt befejezése után egy 2 frt értékű ágy Rác István és Lukács István által ellopott. F. hó 16-án pedig az országos vásár alkalmával Menkó István csavargó, Csoma Sándor czeglédi iparos eszmadia sátorából egy pár czizmat ellopott. — Kohn Lajosnak a t-szelei határban levő tanyás birtokán f. hó 16-ikán este fél 8-kor 3 szalma és 3 tőrek-kazal eddig meg nem állapított ismeretlen okból kigyuladt és elégett. A kár 1500 frt, mely a biztosítás utján nagyrészt megtérül.

— **Népgyűlés Czegléden.** A Hentzi-ügyben a múlt vasárnap Czegléden megtartották a tiltakozó gyűlést, a melyen Kossuth Ferenc is megjelent. A gyűlést B. Molnár Sámuel nyitotta meg, kinek beszéde után Kossuth Ferenc fejtette ki álláspontját a Hentzi ügyben. Indítványára egyhangulag elhatározatott, hogy Czegléd közönsége, illetőleg a népgyűlés, tiltakozó feliratot fog a képviselőházhoz benyújtani.

— **Vidéki műgyűjtemények és könyvtárak.** A kultuszminiszter által újabban tervbe vett művészeti oktatás és a földmivélségügyi

mérni. Futólag megnéztem az összeget, a mely csakugyan még nagyobb volt, mint a multkori. Ez nagy örömet okozott nekem, a revanche ünnepeles pillanata itt volt.

„Ön kíván valamit?” Kérdem esodálkozó arccal.

„A kis számla, messieurs, ha úgy tetszik!” „Szám! Hogyan? Mi hivatalos számláson voltunk önnél, vendéglős ur.”

„Hi-va-ta-los szá-lá-son!” dadogta rémulten a Czápa és az ábrázolja minden szótagnál hosszabbra nyúlt.

„Bizonyára! Istenem, tegnap este el felejtettem önnek bemutatni a mi szállásolási jegyünket?” — E szavaknál előhúztam azt a melltáskából.

„Valóban! Ah, ezerszer bocsánatot kérek, tisztelt uram. Itt van! Hálás köszönet önnek a rendkívül barátságos ellátásért, — kocsis hajts!”

Ekkor hangos nevetéssel repültünk tova, míg a Czápa néma kétségbeeséssel állt ott helyén, a „kis számlá”-ra meredve és rettentő ostoba képet vágva hozzá.

Mi pedig a mi ezerszer énekelt kedvenc dalunkba, a „Wacht am Rhein”-be fogtunk, amely vidáman hangzott a szép reggelen.

Hogy máskor a Czápa kérte-e előzetesen a szállásolási jegyet este?

Azt hiszem, hogy — igen!

még inkább emelkedett, amidőn mi a legkeresettebb udvariassággal bocsánatot kértünk, hogy mi őt már ismét terheljük és őt megkeressük, de legyen szives elfaradt lovainknak gondját viselni.

„Soyaz bien venues messienos,” szölt ő udvariasan és dörzsölte újból sátni örömmel a kezét, „nagy megtiszteltetés házámra!”

Természetesen, ismét itt van a nyolez gimpli, akiket ő távozáskor megint illően megkoppaszthat.

Szép gondolat, nemes Czápa, de másképp ütött ki a dolog.

Mi a vendéglőbe oly kényelembe helyeztük magunkat, amint csak lehetséges volt. Mikor a mi nemes szívi gazdánk kérdezte, hogy hány szobát kívánunk, mi szerényen azt mondtuk, hogy ezt teljesen az ő ítéletére bizzuk, mire neki nem volt gyorsabb tenni valója, mint számunkra a második emeleten nyolez egymás mellett levő szobát kijelölni. A vacsorát is egészen tetszésére bizztuk és kijelentettük, hogy az ő tetszése szerint tegyen elénk italt, amint akarja.

„Talán egy üveg Champagnert adok hidegen?” vélé ő; remélhetőleg a porosz uraknak az utóbbi jól ízlett?

„Ha ön kívánja, kettőt,” adám feleletül.

„Talán hármát, messieurs?”

„Ha jónak látja — négyet.”

„Bon, mondjunk hatot.”

„Ön igen jó hozzánk, vendéglős ur.”

„Kötelességem, messieurs, kötelességem! Tudom, hogyan kell ily vendégekkel bánni.”

És így ment tovább a kölcsönös udvarias-

miniszter által némely helyen már berendezett, u. n. népkönyvtárak érdekében Dudás Gyula kir. s. tanfelügyelő tervezetét dolgozta ki, mely szerint a vidéki nagyobb városok a művészeti oktatáshoz szükséges gyűjteményekkel, a községek pedig megfelelő s felnöttek művelésére alkalmas könyvtárakkal látassanak el. A memorandum a gyűjtemények és könyvtárak létrehozatalát aképen véli elérhetőnek, hogy a törvényhatóságok e célra évi költségvetésükbe külön tételt állítanak föl, részint műtárgyak és könyvek adományozása, a kormány pedig részint subvenció útján részesítene azokat állandó támogatásban.

— **Igazgatói konferencia.** A jégbiztosítással foglalkozó társaságok igazgatói jövő hó közepén Budapestre tanácskozásra gyűlnek egybe. Ugy hallják, hogy e konferenciákon az új jégdíj-szabás ügye is szóba kerül. A jégiroda is ekkor teszi meg jelentését az ez évi károkról. Hír szerint több módosítást is fognak ajánlani a kezelés tekintetében s megállapodnak az új jégszövetkezet elleni védekezés ügyében.

— **Figyelmeztetés szőlőszüret alkalmára.** A m. kir. földművelésügyi min. a m. kir. földművelésügyi min. által, a gazdasági egyesülethez f. évi 7613. sz. alatt intézett körrendelet folytán, felhívjuk községük szőlőbirtokosságának figyelmét az 1893-ik évi XXIII-ik törvényben foglalt bortörvény rendeletének szigorú megtartására. E szerint ugyanis törkölybort csak friss, legfőleg három napos törkölyre öntött vízzel szabad lészíteni; de nem szabad sem a mustba, sem a borba sem vizet, sem gyümölcsbort önteni, sem azokat törkölyborttal keverni, sem ilyenféle folyadékokat forgalomba hozni, azaz árulni és eladni; mert aki ilyen folyadékot készít, avagy árul, az mesterséges bor gyártás és árulás vétségébe esik és 300 forintig terjedhető pénzbírsággal kapcsolatban 2 hónapi fogsággal büntetettik.

— **A magyarosodás érdekében.** A magyar kormány — igen helyesen — messze kiható intézkedést szándékozik tenni a magyarosítás érdekében. Elhatározta ugyanis, hogy a jövő évtől kezdve a kereskedők és iparosok általában minden nemű czimta — firma — felirata csak magyar szövegű lehet. A kereskedelemben használt nyelvre vonatkozólag pedig szintén lesz intézkedés, a mennyiben csak magyar szövegű úrlapokat boesájtanak forgalomba és csakis ama kereskedők könyvei fognak hitelességgel birni, melyek az állami hivatalos nyelven vezetettek. Ez az üdvös intézkedés ki fog terjedni egy a fővárosra, mint az ország minden vidéki városára és községére.

— **A gyertya drágulása.** A kartellek mindinkább termik gyümölcseiket a közönség rovására. Ismét egy új áremelésről adhatunk hírt. Ugyanis újabb a gyertyagyárosok elhatározták, hogy kihasználják a közelgő évadot, melyben nagyobb a fogyasztás és ennek megfelelően felemelték a gyertya árát 4 forintra métermázsánként mindennemű gyertyára nézve. Az ár felemelését azzal okolják meg, hogy a zsiradékok állítólag szintén drágábbak lettek. Megjegyzendő, hogy a szappan árát is felemelték 2 forintra métermázsánként.

— **Nevetés és jellem.** Aki kaczagás közben az a betűre helyezi a súlyt, becsületes és őszinte jellemű. Az i betű hangsúlyozása naiv jellemet árul el, az o nemességét és bátorságot, az u embergyűlöletet, az e ostobaságot.

— **Meddig élünk?** Ezer ember közül csaknem 100 éri el a 75 éves kort, 38 a 85 éves kort és csak 2 él 95 évig. — Összehasonlítva ezt a teremtés más egyéneinek koraival, ugyancsak rövid életűek vagyunk. A szilfa 335 évig él, a repkény 450 évig, a gesztenyefa 600, az olajfa 700, a cézdrus 800, a kőrisfa 1500, a tölgyfa 2800 évig. Humbold 1570 éves labdafát talált Burmbában. A halak, különösen a potykák, végtelenül sokáig élnek.

— **A magyar napi sajtó** leghatalmasabb organuma az immár 33 esztendeje fennálló „Egyetértés”, a mely nemcsak nagy alakjával, hanem páratlanul bő tartalmával is bátran hasonlítható a külföld lapjaihoz. Az „Egyetértés” szerkesztősége nem kímél sem költséget, sem fáradságot arra, hogy olvasóközönségét úgy a hazai, mint a külföldi eseményekről kimerítő, részletes tudósításokkal lássa el. De különösen ki kell emelnünk az „Egyetértés” politikai és szépirodalmi rovatát. Politikai rovatának egyik fő ereje az, hogy olyan bő és részletes országgyűlési tudósításokat ad, minőt egyetlen magyar lap sem adhat. Az „Egyetértés” is csak nagy terjedelménél fogva teheti ezt. Vezércikkeiben az „Egyetértés” mindig a politikai és társadalmi nagy kérdéseket vitatja meg s programjához híven a szabad eszméért és függetlenségi elvekért küzd. Szépirodalmi része az „Egyetértés”-nek eddig is igen becses volt, mert a legkitűnőbb írók tárczáit és regényeit évek hosszú

során át ebben a lapban olvashatja a magyar közönség. Ma meg különösen nagybecsű e különben is kitűnő rovat, mert Eötvös Károly, a legmagyarabb író, az „Egyetértés” hasábjain írja meg páratlan érdekességű tárczáit. A Gróf Károlyi Gábor följegyzései, az Utazás a Balaton körül, az Eötvös Károly adomái máris megszerte nagy feltűnést keltettek, a mi nem is csuda, ha tekintetbe vesszük, hogy szépirodalmunk mai kozmopolitikus irányzata közben szinte fellelékzik a magyar ember, ha olyan igazán minden sorában tiszta magyar tárgyú s hangú remekművekhez jut, mint az Eötvös Károlyéi. Az október 1-én kezdődő évfolyamában az „Egyetértés” Eötvös Károly tárczasorozatán kívül kitűnő regényt is közöl. — A kiérdekes és jó olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az „Egyetértés”-re. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. (Budapest, IV. Papnövelde-utca 8.), mely szívesen küld ingyenes mutatóványszámot.

— **Jókai nászuton.** Nagyobb meglepetés alig érte egyhamar a magyar nemzetet, mint a minap, a mikor koszorús költője, Jókai Mór megházasodott. Feleségül vette azt a fiatal drámai színésznőt, a ki Jókai Muzsáját a színpadon oly zengősen szólaltatta meg, akár félszázaddal ezelőtt a költő első hitvese, Laborfalvi Róza. És az igazi „arany ember”, az öreg Jókai szívében ismét föllángolt az a szenvedély, a melyet eze nyilvánulásban oly hatalmasan festett le regényeiben. Mintha csak nyomatlanul röppent volna el fölötte az az öven esztendő, a mely első és második házassága között eltelt. Szinte legendára való, hogy a 48-as idők híres márciusi ifja a szabadságharc félszázados ünnepi esztendejében, mint fiatal férj, nászutra kél. A „nagy idők tanúja” itala kék ege alatt, az örök napsugárban fürdő Sziáliában utazgat új szerelmével. Az egész nemzet áldása és a „Budapest” olvasó közönségének meleg érdeklődése kíséri az örökifjú költőt nászútján, az a lapé, mely Jókai esküvőjéről épen úgy, mint a legérdekesebb politikai, társadalmi, közgazdasági, művészeti és irodalmi eseményekről a leggyorsabb, híven és kimerítően értesíti olvasóit. A „Budapest” e mellett a legolcsóbb politikai napilap. Előfizetési ára: é és évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt, egy óra 1 frt. Megrendelhető a kiadóhivatalban Budapest, Sarkanyus-utca 3-ik sz. a.

— **Az olvasás sasonja** következik be a jövő negyedévvél, amely alkalmából melegen ajánlhatjuk közönségünk figyelmébe a leggazdagabb tartalommal megjelenő, tehát napról-napra legtöbb olvasnivalót nyújtó „Pesti Hírlap”-ot. Ez a lap a magyar olvasó közönség pártolását évek hosszú sora óta azzal igyekszik kiérdemelni, hogy viszont legtöbbet ad az előfizetési díjért s azon kívül a magyar hírlapirodalomban példátlanul álló rendkívüli kedvezményekben részesíti közönségét. A következő negyedév előfizetői kapják meg a „Pesti Hírlap” karácsonyi ajándékul a „Pesti Hírlap” nagy képes naptárát az 1900. évre, mely különösen sok arckép közlésével fog az idén érdeklődést kelteni s legjobb szépirodalmi íróink műveit foglalja magába. Ezt a naptárt, melynek boltiára 1 frt, minden előfizető teljesen díjtalanul kapja meg. De kapnak a „Pesti Hírlap” előfizetői minden hónapra külön kis jegyzéknaplót is, mely naponként 20—24, vasárnaponként 32—40 oldal terjedelmével, teljesen fölleslegessé teszi egyéb olvasnivalók beszerzését a hosszú őszi és téli estékre, lévén benne politikán kívül — melyet szabadelvű, demokratikus szellemben legjelesebb publicistáink képviselnek a lapnál — gazdag szép-

irodalmi, tudományos és szórakoztató tartalom is. A jövő negyedben Werner Gyula új kétkötetes eredeti regénye fog megjelenni a lapban; mellette természetesen kisebb francia, angol stb. elbeszélések és rajzok, úgy szólván naponként. Az eredeti tárczákat Mikszáth Kálmán, Tóth Béla, Kenedi Géza (Quintus), Murai Károly, Kóbor Tamás, Gárdonyi Géza, Bede Jób, Tömörkény István, Homok, Krúdy Gyula, Kézdi-Kovács László stb. írják, szóval egész gárda a javából. A Pesti Hírlap ára október óra 1 frt 20 kr. okt.—nov. óra 2 frt 40 kr. okt.—dec. negyedévre 3 frt 50 kr. A Párisi Divattal együtt 4 frt 50 kr. A Pesti Hírlap kiadóhivatala (Budapest, V. Váci-körút 78.), kívánatra mutatóványszámokat is küld.

— **Képes levelező-lapok** nagy választékban kaphatók Szerdahelyi János könyvnyomdájában, u. m. nagyvárosi látkepek átváltozó különféle figurális jelenetek, virág-, felállítható- és Secessiokirtyák.

— **Eladás.** Abonyban, szüret után október első hetében nagyobb mennyiségű bormust fog eladni. Felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

Szerkesztői üzenetek.

Bandagazda. A minap a czápát fogták ki Fiumében, most pedig az évtizedek óta keresett tengeri kigyót halászták ki new-yorki tudósítás szerint az Aniták körül egy korall-szigeten. Így hát már kikopunk minden képtelen dolgból. Tessék talán még a repülőgép eszméjével megpróbálkozni.

Kopasz. Helyben. Érdekes levélre itt adjuk meg a választ. 1. Hogy a kör miért gömbölyű, ezen nem érdemes lejt törnie, mert ha a physica törvénye ezt így hozza magával, azon nem segíthetünk; hanem inkább ki teszi magát annak a veszedelmének, hogy környezete hátrányos nézetet alkot magának az ön agyvelőjéről. 2. Ön örül annak, hogy kedves neje a biciklit tanulja. Mindenesetre testedző sport, de ha asszony teszi, akkor önnök, mint férjének kell majd Krispindli barátjának példájára a dajkálás és főzés nemes tudományait elsajátítania, hogy esetleg a háztartás fenn akadást ne szenvedjen. 3. Nyakavágó sz. Jánost nem azért hívják így, mintha ő valakinek levágta volna a nyakát, mert ellenkezőleg az övét vágta le — Heródes. A melyhez hasonló jókat kíván önnök Göre Gábor.

Eladó birtok.

Az új düllőben szőlőm melletti kis földem — Szabó és Pászti szomszédok szőlője között — örök áron eladó.

A venni szándékozók velem bár mikor értekezhetnek.

Özv. Vöröss Károlyné.

Köszönetnyilvánítás.

Ő Fensége Salvator Lipót főherczeg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestárú-gyár.

Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót főherczeg rendkívül meg van elégedve az asbesttalpall bélelt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak úgy el, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalpbéléssel, ugyanannál a cipésznel s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szalonczipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbestbetétű cipők kitűnőnek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszűnt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897. évi szeptember 17.

23—50

tisztelő híve
WEKERLE SÁNDOR.

Óvjuk lábainkat hidegtől, nedvességtől és meghűléstől.

Nincs többé lábfájás!

Sem tyúkszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Rövid idejű viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttalpbéléssel látja el.

Kettősvastagságu 1 frt 20 kr., egyszerű 60 kr., homoktalp 40 kr., GYERMEKEKNEK FELE.

Az asbesttalpbélés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22,500 pár szállított.

Szétküldés csakis utánvéttel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

VISZONTELADÓKNAK MEGFELELŐ ÁRENGEDMÉNY.

Általános asbestárú-gyár betéti társaság Budapest, VI., Sziv-u. 18.